

COMUNITAT CRISTIANA DEL
MONESTIR DE SANT PERE
DE LES PUEL·LES

full informatiu

Anglí, 55 – BARCELONA – tel. 93 038 915
www. benedictinessantperepuelles.cat
2a  poca – núm. 151 – juny 2018

Gaudete et exsultate

Moltes vegades tenim la temptació de pensar que la santedat està reservada només als qui tenen la possibilitat de prendre distància de les ocupacions ordinàries, per dedicar molt temps a la pregària. No és aix . Tots som cridats a ser sants vivint amb amor i oferint el propi testimoniatge en les ocupacions de cada dia, all  on cadascú es troba. [...]

Tu també necessites concebre la totalitat de la teva vida com una missió. Intenta-ho escoltant Déu en la pregària i reconeixent els signes que Ell et dona. Pregunta-li sempre a l'Esperit qu  espera Jesús de tu en cada moment de la teva existència i en cada opció que hagi de prendre, per discernir el lloc que aix  ocupa en la teva pròpia missió. I permet-li que forgi en tu aquest misteri personal que reflecteixi Jesucrist en el món d'avui. Com que no pots entendre el Crist sense el Regne que Ell va venir a portar-nos, la teva pròpia missió  s inseparable de la construcció d'aquest

regne: «Busqueu sobretot el Regne de Déu i la seva justícia» (Mt 6, 33). [...]

La santedat  s audàcia,  s empena evangelitzadora que deixa una marca en aquest món. Perquè sigui possible, el mateix Jesús ve a trobar-nos i ens repeteix amb serenitat i fermesa: «No tingueu por».

D u sempre és novetat, que ens empeny a iniciar una nova marxa una i altra vegada i a desplaçar-nos per anar més enllà d'all  conegut, cap a les perifèries i les fronteres. Ens porta on la humanitat està més ferida i on els éssers humans, sota l'aparença de la superficialitat i el conformisme, continuen buscant la resposta a la pregunta pel sentit de la vida.

L'Església no necessita tants buròcrates i funcionaris, sinó missioners apassionats, devorats per l'entusiasme de comunicar la veritable vida. Els sants sorprenen, desinstal·len, perquè les seves vides ens conviden a sortir de la mediocritat tranquil·la i anestesi nt.

PAPA FRANCESC

Trobada de la comunitat diumenge 6 de maig de 2018

El motiu de la trobada va ser tirar endavant el projecte Amigues i Amics de la Comunitat de Monges del Monestir de Sant Pere de les Puel·les.

La mare abadessa va iniciar la reunió explicant la festa de la dedicació de l'església, el 6 de maig de 1945, que va coincidir amb el mil·lenari de la dedicació de l'església de l'antic monestir situat al barri de la Ribera.

Tot seguit Paola Jubert va presentar el tríptic i va explicar com s'havia anat elaborant el seu contingut. Després Albert Arqued ens va fer un tast del web puelles.cat, que s'està acabant de confegir.

A continuació hi va haver diverses aportacions:

- es felicita la feina feta i s'expressa el desig que la comunitat continuï essent un lloc de fe viva, comunicativa i acollidora;
- es demana quines són les tasques que s'ofereixen a aquells que disposen de temps i desitgen col·laborar amb la comunitat;
- la mare abadessa respon que hi ha feina a fer amb les germanes més grans, a la porteria i també altres tasques com ara donar suport a l'elaboració del *Full Informatiu*, a fer traduccions, fitxes per facilitar la pregària litúrgica...;
- es constata la necessitat de fer més acollidora l'Església i es fan algunes propostes:
 - tenir l'església oberta més hores;
 - que hi hagi algú que doni la benvinguda;
 - posar aigua a les piles de l'entrada;
 - embellir les dues primeres capelles laterals
- posar una placa ben visible a la part exterior de les portes de l'església indicant el nom i les hores de culte; posar el nom del monestir a la porta del carrer de Dolors Monserdà; millorar la informació que hi ha a l'atri de l'església perquè es vegi més i millor;

- es demana que al web el contacte sigui molt visible i es pugui trobar sense dificultat;
- una manera de fer difusió pot ser buscar les persones que al llarg dels anys han passat pel monestir i fer una carta per presentar el tríptic o el web. S'insisteix que la difusió més efectiva, actualment, és per via web;
- difusió a nivell de barri, escoles, entitats, associacions, ajuntament del districte, al teatre del barri, a la revista del barri, a biblioteques, al CAP...
- les visites guiades poden ser una manera de donar a conèixer el monestir. Es podria aprofitar la Festa Major del barri per oferir una visita guiada;
- anunciar les festes del monestir com Sant Pere, que té l'atractiu que, després de l'eucaristia que es fa a la tarda, es pot visitar l'hort i menjar junts la tradicional coca i resar junts les completes;
- es demana la possibilitat de poder fer anuncis per Instagram, Facebook, Twitter i Whatsapp;
- finalment es diu que es podria fer una llista amb la disponibilitat que tinguin les persones interessades de participar o oferir alguna activitat.

❖ L'entrevista

Continuant amb la dinàmica de donar a conèixer, a través del butlletí, persones de la comunitat, aquesta vegada li ha tocat a

ANGELINA SOLÀ TOÀ

Ressenya biogràfica

Vaig néixer l'any 1951 en un petit poble de la Noguera (Lleida) que es diu Preixens. Camps de cereals verds a la primavera i grocs a l'estiu. Infància estructurada a redós del teixit familiar, l'escola rural, les colles d'infants al carrer i la gent del poble, les feines de pagesia estacionals, la missa dels diumenges i les festivitats litúrgiques anuals, junt amb les familiars i tradicionals, conformen una infància protegida, de joc, participació i convivència.

Seguint el cicle vital escullo fer de mestra, que esdevindrà una vocació i dedicació plena, ampliada amb estudis de història de l'art, fotografia i navegació. Curiositat, encerts, errors...; fent camí guiada per un ensenyament familiar, senzill, auster, honrat i lliure, fonamentat en els valors cristians i humanístics.

Des de quan participes de la litúrgia o coneixes Sant Pere de les Puel·les?

Arribo a Sant Pere un diumenge tot cercant una església on celebrar l'eucaristia. Fa uns vint anys. Em trobo amb mossèn Francesc Vergés, els cants, l'orgue amb la germana Catalina, la litúrgia, una celebració participativa, viscuda i en comunió. I hi vaig tornant. Em sento acollida i, a poc a poc, vaig coneixent la comunitat. Ara, i d'una manera intermitent, assisteixo els diumenges a l'eucaristia, als recessos, vetlles, taller d'evangeli, sortida pasqual i altres activitats.

Que és per a tu Sant Pere de les Puel·les?

Sant Pere és, per a mi, un lloc de silenci, recolliment i acollida enmig del brogit i activitat de la vida. És una comunitat oberta i plena d'humanitat que celebra i guarda i comunica i comparteix l'ensenyament de l'Evangeli i l'Amor de Jesús. M'ajuda en la pregària, en aprofundir i compartir la fe per trobar força i guiatge en el camí de vida amb els altres, la societat i en mi mateixa. I per tot això sento un profund agraïment.

Any Raimon Panikkar

El filòsof i teòleg Raimon Panikkar i Alemany (Barcelona 1918 - Taveret 2010) és autor d'una vuitantena d'obres escrites en sis llengües; doctor *honoris causa* per les universitats de les Illes Balears, Tübingen, Urbino i Girona; professor, entre d'altres, a les universitats de Harvard i Califòrnia (d'on fou catedràtic emèrit). Va ser una figura de rellevància mundial en el diàleg entre les cultures i les tradicions religioses i en la cerca d'alternatives als reptes del món contemporani. La seva obra completa s'està publicant actualment en italià, català, francès, anglès i castellà. Doctor en filosofia, en química i en teologia, la seva activitat interdisciplinària el va portar de Barcelona a Bonn, Madrid, Salamanca i Roma.

De mare catalana i catòlica i pare indi i hindú, des de la seva infantesa Panikkar es va sentir impulsat a harmonitzar les dues tradicions culturals de la seva família. Panikkar es mostrava convençut que «la identitat humana és transcultural i no pot tenir, per tant, un únic punt de referència». Sovint es declarava alhora cristià, hindú, budista i secular (és a dir, membre de ple dret de tres religions i alhora plenament ciutadà del secular món modern) i sintetitzava així el que havia representat l'Índia per a la seva identitat: «Me'n vaig anar cristià, em vaig descobrir hindú i torno budista, sense haver deixat de ser mai cristià». L'historiador Arnold Toynbee va assenyalar que en el futur es veuria la trobada entre Orient i Occident com el fet més significatiu del segle xx. Si hi ha un català que ha contribuït de manera destacada a aquesta tasca és Raimon Panikkar: la seva vida i el seu pensament han estat dedicats a construir ponts d'enteniment entre cultures i tradicions religioses. El Premi Nobel de Literatura Octavio Paz va qualificar Panikkar de «catalán hindú, a un tiempo teólogo y ave viajera en todos los climas» i «hombre de inteligencia eléctrica».

Raimon Panikkar insistia que una cultura tan sols es pot conèixer a fons quan ens hi endinsem amb tota la nostra existència (no solament amb l'intel·lecte), fins al punt que arribem a veure el món amb els seus ulls. Això implica acceptar que cada cultura i també cada persona és una font vàlida d'autoconeixement.

No es tracta de relativisme, sinó de pluralisme: Rowan Williams, que fou arquebisbe de Canterbury, en el seu llibre *On Christian Theology* dedica un elogiat capítol al que anomena el «pluralisme cultural radical» de Raimon Panikkar.

Entre el 25 d'abril i el 12 de maig de 1989, Panikkar dictà a Edimburg les prestigioses Gifford Lectures, sèrie de conferències magistrals considerades com una mena de Premi Nobel del pensament, honor que també va ser atorgat a filòsofs com William James, Henri Bergson, Alfred North Whitehead i Hannah Arendt. D'aquelles conferències en va resultar la seva obra *The Rhythm of Being* ('El ritme de l'Ésser'), que no va ser completada fins al seu darrer any de vida (l'epíleg està signat a Tavertet el 4 de setembre de 2009).

L'arrelament a Tavertet va fer que Panikkar, després de mig segle en què les seves llengües més habituals havien estat el castellà, l'italià i l'anglès, es tornés a expressar amb la llengua catalana. Les conferències que mensualment impartia a Tavertet les feia en català, sovint en presència de persones que havien vingut a veure'l d'altres llocs d'Europa i del món. I el 2 de maig de 1994 va publicar al diari *Avui* un article sobre «La força de la llengua», on assenyalava que «la pèrdua d'una llengua significa la pèrdua d'un món» i afirmava: «La vitalitat d'una llengua —índex màxim de la identitat d'un poble— rau en la seva creativitat, es mostra en el caràcter únic amb què revela el món i es manifesta en l'expressió única amb què dona sentit al fet de viure».

Un dels ensenyaments de Panikkar és que la realitat és profundament interdependent i cal superar tot dualisme. Això inclou la relació de l'ésser humà amb la Terra, àmbit on Panikkar proposava passar de l'ecologia a l'ecosofia, aquest neologisme creat per ell a Califòrnia als anys 70 i que significa tant la nostra incipient «saviesa sobre la Terra» com «la saviesa de la Terra mateixa» —una saviesa que podem aprendre a escoltar si esdevenim més receptius. Per a Panikkar, «la vida i l'ànima no són accidents que apareixen en el món material, no són epifenòmens en un petit racó de l'univers, sinó atributs essencials de la realitat».

Font: Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya

Amb ulls de dona

Catalunya ressurgeix

Catalunya ha recobrat
—com l'ocell que emprèn volada—
l'estimada llibertat
que un llarg temps li fou robada.

Reneix ara com la flor;
dintre seu arrels tenia,
ja prou anys va aguantar el plor
pel vent sec que l'oprimia.

Ara un rou baixat del cel,
amorosint-li la vida,
va dient-li amb llum d'estel:
—Desperteu, Dama adormida!

Sou princesa i teniu cor
de reina, mare i germana;
a dins vostre hi ha un tresor
de dolcesa sobirana.

Dolça Catalunya, els fills
us estimen —sou tan seva!—
Feu-nos sempre forts, senzills,
perquè us cantem sense treva,

amb la llengua que ens heu dat,
catalana, rica i bella,
neta i clara en veritat,
refulgent com una estrella!

Amb ella lloem Déu sant,
amb ella cantem la terra...
¿La parlarà el xic i el gran,
des del pla fins a la serra?

Tinguem cor ample germans,
Catalunya vol ser ufana,
per això dant-nos les mans,
coronem-la amb la sardana!

Elionor Cabré
Monja benedictina
de Sant Pere de les Puel·les
1979

ORACIÓ
AL CRIST DE LA TRAMUNTANA

Braços en creu damunt la pia fusta,
Senyor, empareu la closa i el sembrat,
doneu el verd exacte al nostre prat
i mesureu la tramuntana justa
que eixugui l'herba i no ens espolsi el blat.

FAGES DE CLIMENT